

1. Gode folk! jag vill sjunga min visa igen:  
 Det bästa på jorden är Skomakaren;  
 En fanns ej hans pryglar,  
 Hans besträ och sylar,  
 Så gick det med världen för den och den.  
 2. Baroner och grefvar ej nå'n sin d' små —  
 Så stora som hus de bland oss mände gå,  
 Med gyllene frackar;  
 Men när de så klackar,  
 Så blifwa de större och högre ändå.  
 3. Om flickan barfotad kom opp på en bal,  
 Hvad hon skulle blifwa förlågen och skal,  
 Sitt stöck i foten,  
 I bröstet lungfören!  
 Nej, för kan hon umbära klädning och skal.  
 4. Hur nyttigt, att hustrurna hålla igen  
 Med tåmmar och tygel de älskade män;  
 Men mannen, den toffeln!  
 Kom ej under toffeln,  
 Om toffeln ej gjordes af Skomakaren.

1. Gode folk! jag vill sjunga min visa igen:  
 Det bästa på jorden är Skomakaren;  
 En fanns ej hans pryglar,  
 Hans besträ och sylar,  
 Så gick det med världen för den och den.  
 2. Baroner och grefvar ej nå'n sin d' små —  
 Så stora som hus de bland oss mände gå,  
 Med gyllene frackar;  
 Men när de så klackar,  
 Så blifwa de större och högre ändå.  
 3. Om flickan barfotad kom opp på en bal,  
 Hvad hon skulle blifwa förlågen och skal,  
 Sitt stöck i foten,  
 I bröstet lungfören!  
 Nej, för kan hon umbära klädning och skal.  
 4. Hur nyttigt, att hustrurna hålla igen  
 Med tåmmar och tygel de älskade män;  
 Men mannen, den toffeln!  
 Kom ej under toffeln,  
 Om toffeln ej gjordes af Skomakaren.

Den Sjette:  
**Skomakarens Sång.**  
 1. Gode folk! jag vill sjunga min visa igen:  
 Det bästa på jorden är Skomakaren;  
 En fanns ej hans pryglar,  
 Hans besträ och sylar,  
 Så gick det med världen för den och den.  
 2. Baroner och grefvar ej nå'n sin d' små —  
 Så stora som hus de bland oss mände gå,  
 Med gyllene frackar;  
 Men när de så klackar,  
 Så blifwa de större och högre ändå.  
 3. Om flickan barfotad kom opp på en bal,  
 Hvad hon skulle blifwa förlågen och skal,  
 Sitt stöck i foten,  
 I bröstet lungfören!  
 Nej, för kan hon umbära klädning och skal.  
 4. Hur nyttigt, att hustrurna hålla igen  
 Med tåmmar och tygel de älskade män;  
 Men mannen, den toffeln!  
 Kom ej under toffeln,  
 Om toffeln ej gjordes af Skomakaren.

Ser nya och mycket vackra  
**W i s o r.**  
 Den Första:  
 Kärleken risar och wänstapen lisar.  
 Ja, dagen till prydnad och lönet till ära, &c.  
 Den Andra:  
 Frihet.  
 Rika swär det är att se, &c.  
 Den Tredje:  
 Den älskande Gossen.  
 Slicka, kall jag alle för dig, förfäkt! &c.  
 Den Fjerde:  
 Om liten Karin.  
 Och liden Karin tjente &c.  
 Den Femte:  
 Westgöthens Sång.  
 Gulen ni ej hanla ä mek tell — san — &c.  
 Den Sjette:  
 Skomakarens Sång.  
 Gode folk! jag vill sjunga min visa igen: &c.  
 Falskping,  
 trykt hos J. P. Sundström, 1850.



1. "Hör på! Jag vill er berätta, och ni skall så låra,  
 Nå nå! Hur kärleken väckes af kärlekens hin-  
 der, Hur kärleken löser och kärleken binder, Och  
 kärleken risar, Och wänslapen lisar. Ja så!  
 2. En flicka behagar, man wet ej hvarför,  
 Hör på! Vårt hjerta hon kniper, man rår ej  
 derför, Nå, nå! Ibland är det werten, ibland  
 är det armen, Ibland är det soxen, ibland är  
 det barmen, Nog af, hon förefasat Och hjertat  
 berusar. Ja så!  
 3. Så älsfwärld och dygdig, hon dyrkas af  
 alla — Hör på! De blifvar hon kastar en älsf-  
 ling besalla, Nå, nå! Man wändas och pinas,  
 får många rivaler, Bliu inledd i squaller, i  
 prat och labaser, Till ringarne bytas Och ban-  
 dena knytas — Ja så!  
 4. Nu är man då gift, och får genast be-  
 kymmer, Hör på! Man wagnar ur dwalan,  
 och kärleken rymmer, Nå nå! Den Böna blit  
 swartslut och huktig stilla, Går många små  
 ungar — hon gråter — de friska, Och mamma  
 blit ledsam, Och werlden ofredsam. Ja så!  
 5. Så går det ej sällan, och ofta i bdrjan.  
 Hör på! Wäl många har fastnat för alltid i  
 smörjan. Nå nå! Men wänslapen väcker för-

Den Andra:  
 Den Första:

Kärleken risar och wänslapen lisar.

Ja, dagen till prindad och knet till åra Hör  
 på! Jag vill er berätta, och ni skall så låra,  
 Nå nå! Hur kärleken väckes af kärlekens hin-  
 der, Hur kärleken löser och kärleken binder, Och  
 kärleken risar, Och wänslapen lisar. Ja så!  
 2. En flicka behagar, man wet ej hvarför,  
 Hör på! Vårt hjerta hon kniper, man rår ej  
 derför, Nå, nå! Ibland är det werten, ibland  
 är det armen, Ibland är det soxen, ibland är  
 det barmen, Nog af, hon förefasat Och hjertat  
 berusar. Ja så!  
 3. Så älsfwärld och dygdig, hon dyrkas af  
 alla — Hör på! De blifvar hon kastar en älsf-  
 ling besalla, Nå, nå! Man wändas och pinas,  
 får många rivaler, Bliu inledd i squaller, i  
 prat och labaser, Till ringarne bytas Och ban-  
 dena knytas — Ja så!  
 4. Nu är man då gift, och får genast be-  
 kymmer, Hör på! Man wagnar ur dwalan,  
 och kärleken rymmer, Nå nå! Den Böna blit  
 swartslut och huktig stilla, Går många små  
 ungar — hon gråter — de friska, Och mamma  
 blit ledsam, Och werlden ofredsam. Ja så!  
 5. Så går det ej sällan, och ofta i bdrjan.  
 Hör på! Wäl många har fastnat för alltid i  
 smörjan. Nå nå! Men wänslapen väcker för-

6. "Hör på! Jag vill er berätta, och ni skall så låra,  
 Nå nå! Hur kärleken väckes af kärlekens hin-  
 der, Hur kärleken löser och kärleken binder, Och  
 kärleken risar, Och wänslapen lisar. Ja så!  
 7. En flicka behagar, man wet ej hvarför,  
 Hör på! Vårt hjerta hon kniper, man rår ej  
 derför, Nå, nå! Ibland är det werten, ibland  
 är det armen, Ibland är det soxen, ibland är  
 det barmen, Nog af, hon förefasat Och hjertat  
 berusar. Ja så!  
 8. Så älsfwärld och dygdig, hon dyrkas af  
 alla — Hör på! De blifvar hon kastar en älsf-  
 ling besalla, Nå, nå! Man wändas och pinas,  
 får många rivaler, Bliu inledd i squaller, i  
 prat och labaser, Till ringarne bytas Och ban-  
 dena knytas — Ja så!  
 9. Nu är man då gift, och får genast be-  
 kymmer, Hör på! Man wagnar ur dwalan,  
 och kärleken rymmer, Nå nå! Den Böna blit  
 swartslut och huktig stilla, Går många små  
 ungar — hon gråter — de friska, Och mamma  
 blit ledsam, Och werlden ofredsam. Ja så!  
 10. Så går det ej sällan, och ofta i bdrjan.  
 Hör på! Wäl många har fastnat för alltid i  
 smörjan. Nå nå! Men wänslapen väcker för-

Om litten Karin.

Den Sjunde:

8. "Hör på! Jag vill er berätta, och ni skall så låra,  
 Nå nå! Hur kärleken väckes af kärlekens hin-  
 der, Hur kärleken löser och kärleken binder, Och  
 kärleken risar, Och wänslapen lisar. Ja så!  
 9. En flicka behagar, man wet ej hvarför,  
 Hör på! Vårt hjerta hon kniper, man rår ej  
 derför, Nå, nå! Ibland är det werten, ibland  
 är det armen, Ibland är det soxen, ibland är  
 det barmen, Nog af, hon förefasat Och hjertat  
 berusar. Ja så!  
 10. Så älsfwärld och dygdig, hon dyrkas af  
 alla — Hör på! De blifvar hon kastar en älsf-  
 ling besalla, Nå, nå! Man wändas och pinas,  
 får många rivaler, Bliu inledd i squaller, i  
 prat och labaser, Till ringarne bytas Och ban-  
 dena knytas — Ja så!  
 11. Nu är man då gift, och får genast be-  
 kymmer, Hör på! Man wagnar ur dwalan,  
 och kärleken rymmer, Nå nå! Den Böna blit  
 swartslut och huktig stilla, Går många små  
 ungar — hon gråter — de friska, Och mamma  
 blit ledsam, Och werlden ofredsam. Ja så!  
 12. Så går det ej sällan, och ofta i bdrjan.  
 Hör på! Wäl många har fastnat för alltid i  
 smörjan. Nå nå! Men wänslapen väcker för-

ej på. Gif det din unga Drottning; Låt mig  
 med åran gå.  
 9. "Och hör du, litten Karin! Will du ej  
 blifwa min; Så skall jag låta sätta dig 3 spi-  
 ketunnan in."  
 10. "Och will du låta sätta mig 3 spiketun-  
 nan in; Guds englar små de se att jag Öfkyt-  
 dig är dertill."  
 11. De satte litten Karin 3 spiketunnan in,  
 Och Konungens små swenner De rulla henne  
 kring.  
 12. Då kom det ifrån himmelen Ewa hwita  
 dufwor ner; De togo litten Karin, Och straxt  
 så blef det tre.  
 13. Så kom två swarta korpar Ditt upp  
 från helwete; De togo unga Konungen, Och  
 straxt så blef det tre.

Den Femte:

Westgöthens Sång.

Gulen ni ej hanla å mek tell — san —  
 Granna bann, som stå i mantal wäll — san.  
 Röpen, göfvar, pigor,  
 Båmmelslart och gigor,  
 Ty de fröida l'a båd' kroypp och siäl — san.  
 Gamla knallen får kring wälå gå — san.  
 Ingen handlar, alla will se på — san.  
 Men om i min pöfe  
 Fanns en wacker göfe,  
 Tösa köpte hela sâcken då — san.